

Sygn. akt VIII C 439/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 września 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 08 września 2015 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko E. Z.

o zapłatę

zasądza od E. Z. na rzecz Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 203,80 zł (dwieście trzy złote i osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 107,00 zł (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 439/15

UZASADNIENIE

W dniu 15 października 2014 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej E. Z. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 203,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku kontroli biletowej w pojeździe nr 2, przeprowadzonej na odcinku D.- (...) w dniu 24 stycznia 2014 roku, stwierdził u pozwanej brak ważnego biletu podróznego. W następstwie zaistniałego zdarzenia powód wystawił pozwanej wezwanie do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż. Powyższe roszczenie stało się wymagalne w dniu 24 lutego 2014 roku. Pomimo wezwania do zapłaty, ponowionego również w dniu 18 kwietnia 2014 roku, pozwana nie uiściła kwot, o których mowa wyżej.

W dniu 27 października 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Nakaz ten zaskarżyła sprzeciwem pozwana podnosząc, że w dacie kontroli posiadała ważny i opłacony bilet miesięczny.

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał w całości żądanie pozwu. Wskazał, że pozwana nie udowodniła, iż w dacie kontroli posiadała bilet miesięczny, w szczególności nie przedłożyła żadnego dokumentu potwierdzającego powyższą okoliczność. W konsekwencji powód był uprawniony do nałożenia na pozwaną opłaty za przejazd bez ważnego biletu, która to opłata jest uregulowana w przepisach prawa.

Na rozprawie w dniu 8 września 2015 roku pełnomocnik powoda, jak również pozwana nie stawili się.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 stycznia 2014 roku pozwana E. Z. poprzez zajęcie miejsca w tramwaju linii numer (...), zawarła umowę przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. W trakcie podróży pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów nr (...), który w związku ze stwierdzonym brakiem biletu, wystawił na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 3,80 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni.

(kserokopia wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej k. 12, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 18 kwietnia 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 228,47 zł, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, które to wezwanie okazało się jednak bezskuteczne (ostateczne wezwanie do zapłaty k. 13, okoliczności bezsporne)

Po wystawieniu na pozwaną wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej nie składała ona odwołania od decyzji kontrolera, nie wносиła również do powodowej spółki o anulowanie opłaty dodatkowej z uwagi na fakt posiadania ważnego biletu miesięcznego.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a nadto znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w dacie wyrokowania było w pełni zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż w dniu 24 stycznia 2014 roku pozwana podróżowała środkiem komunikacji miejskiej i została poddana kontroli na okoliczność posiadania ważnego biletu, na skutek której, kontroler wystawił pozwanej wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej oraz opłaty za podróż. Sąd uznał przy tym, że pozwana nie udowodniła, że w dacie kontroli posiadała ważny bilet miesięczny, na którą to okoliczność powołała się w treści sprzeciwu, a która to powinność ciążyła na niej z mocy art. 6 k.c., jako na osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia danej okoliczności ponosi osoba, która się na nią powołuje. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie

dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W niniejszej sprawie to na pozwanej ciążył zatem obowiązek udowodnienia, że w dacie kontroli dokonywanej przez powoda posiadała ona ważny bilet miesięczny uprawniający ją do poruszania się miejskimi środkami komunikacji. Pomimo powyższego pozwana w toku postępowania nie przedłożyła ani kserokopii biletu miesięcznego, ani też żadnego innego dokumentu, który potwierdzałby fakt jego zakupu. E. Z. nie wykazała również, iż wносиła do powodowej spółki o anulowanie nałożonej opłaty dodatkowej, co nastąpiłoby w przypadku przedłożenia przez nią – w terminie 7 dni od wystawienia wezwania – ważnego w czasie kontroli imiennego biletu okresowego oraz uiszczenia opłaty manipulacyjnej w kwocie 10 zł (§ 10 ust. 1 i 2 uchwały nr XXXI/551/12 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 stycznia 2012 roku w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł., Dz.Urz. Woj. (...). 2012, poz. 517 ze zm.). W tym miejscu koniecznym jest podkreślenie, że w myśl art. 316 § 1 k.p.c., Sąd wydaje wyrok biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Tym samym Sąd nie mógł uwzględnić dokumentacji złożonej przez stronę pozwaną wraz z apelacją. Za bezsporne należy przy tym uznać, że Sąd nie ma obowiązku przewidywania, że stronałoży w toku postępowania kolejne dowody zwłaszcza, gdy zamiaru takiego wcześniej nie sygnalizowała, zaś obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują jej przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w sprzeciwie od nakazu zapłaty, znając stanowisko strony powodowej, pozwana winna przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyźnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

W kontekście powyższych rozważań zasadną jawi się konstatacja, iż powód – wobec stwierdzonego u pozwanej braku biletu w czasie kontroli – był uprawniony do obciążenia pozwanej opłatą dodatkową w wysokości 200 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 3,80 zł, a także – wobec inercji pozwanej przejawiającej się w braku podjęcia działań zmierzających do anulowania nałożonej opłaty – do dochodzenia w/w kwot na drodze przedmiotowego powództwa. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż, nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w przepisach prawa (§ 9 ust. 1 pkt 1, ust. 2, ust. 3 pkt 1 cyt. uchwały). Żądanie powoda zapłaty kwoty 203,80 zł należało zatem – w dacie wyrokowania – uznać za w pełni zasadne.

W ocenie Sądu w pełni zasadne było również żądanie powoda dotyczące zasądzenia odsetek od należności głównej. M.-prawną podstawę omawianego roszczenia powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności.

Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 203,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 lutego 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu. Koszty postępowania w przedmiotowej sprawie to: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, koszty zastępstwa procesowego strony powodowej w wysokości 60 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz.U. 2013, poz. 490 j.t.), a ponadto 17 zł z tytułu opłaty skarbowej na pełnomocnictwo.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanej E. Z. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.